

Spomini na prvi sneg

Ko sem bil še majhen fantiček, sem vsako leto zelo težko čakal na prvi sneg. Že od nekdaj me je s snegom pokrita narava prevzela in občudovanje plešočih snežink me še dandanes navdaja z občutkom lahkote in posebnega razpoloženja.

Že meseca septembra sem svojega dedja vsak dan mučil z istim vprašanjem: „Kudo pa bo sniəh?“

Stari oče je pogledal v nebo in mi dal vedno isti odgovor: „Zaj pa neabu venč dougu, su ži čist črne mægle.“

Tako se ja ta pogovor ponavljal tako dolgo, da se je moja globoka želja kmalu uresničila. Nekega novembrskega popoldneva je začelo res snežiti. Najprej čisto rahlo. Moj pogled na sosednjo kmetijo nekaj sto metrov višje je bil poln veselja, saj je tanka bela snežna odeja tam že pokrivala travnike. Kakšno veselje, ko smo otroci s svojo „burno“ obutvijo risali sledove v še zelo tanko plast belega čudeža! Temnilo se je in z vsako minuto so postajala tla bolj bela. Zdaj je zapadlo že nekaj centimetrov

snega, in otroci smo vriskali od veselja. Na licih so se snežinke topile in z jeziki smo jih poskušali ujeti.

Čez nekaj časa pa nas je mama poklicala v toplo sobo, saj smo bili že vsi premražen in mokri. Topel čaj nas je spet ogrel in košček pogače nam je ta dan posebno dobro teknil. Skozi okno smo še naprej opazovali plešoče snežinke. Če si dovolj dolgo strmel v isto smer, si dobil kar naenkrat občutek, kot bi se z dvigalom vzdignil v nebo.

Ponoči je zapadlo veliko snega in zjutraj je bila vsa narava pokrita z debelo belo odejo. Ker sem bil še majhen fantek, mi ni bilo treba v šolo.

Kakšna sreča in kakšno veselje!

